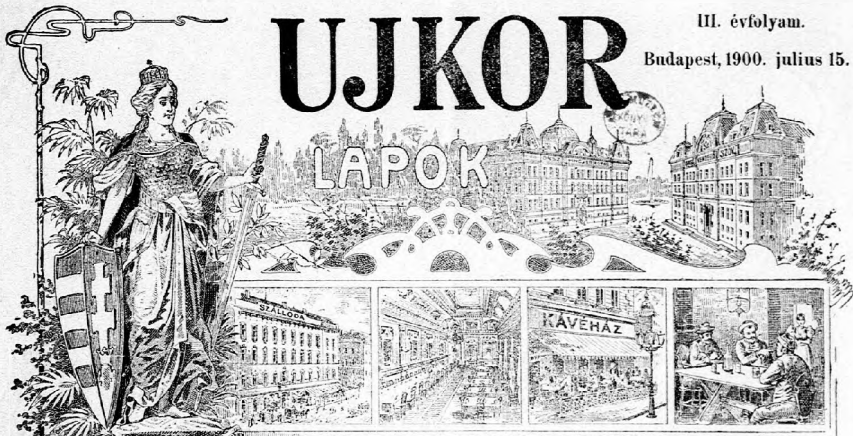

UJKOR

LAPOK

Tartalom:

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST.

II., Fhg. Albrecht-út 8.

==MEGJELENIK==

minden vasárnap.

Országos szövetséget. Magyarország vendéglősi-, kávészai- és koreszmárosaihoz. Borsvásár.

Egyesületek. A Magyar Országos Pinczer-Egyesület ügye. Felhívás. A Magyar Ország Pinczer-Egyesület Alapszabálya. Levél külföldről. (Írta: Bayer J.)

Különfélék. Szeretet, pártolás és összetartás. A pesti kávéosok elutasított feltételezése. Vidéki vendéglőink és a zürög. Pinczer a burokért. Az elhírt tehamisítók. Monzalom. A sajtó Ipar Magyarországon. Az el-

vesztett kártsér. Óriási halak. Paprika gyárosaink figyelmébe. Borászat, Pinczészet A borismerete.

Közhasznú oktató. Köztisztaság. Jó ezet Hasznos tyúkszemirtó.

Czéleti híreink.

Csarnok

Inner-Önnan. Nines szeretőm. (Kis kurtos.)

Szálloda a tengeren.

A vén fogadó. Botoz régenye.

Szerkesztői üzenetek.

Kiadóhivatali üzenetek.

EGYESÜLT
ERŐVEL!

UJKOR-LAPOK

ÖSSZETARTÁS-
BAN AZ ERŐ!

Vendéglősök, kávéosok, pinczerek szak- és társadalmi heti közlönye.

A SZALLÓDÁSOK, VENDÉGLŐSÖK, KÁVÉOSOK, PINCZÉREK ÉS KÁVÉSEGEDEK ORSZÁGOS NYUGDÍJ EGYESÜLETE. — AZ „ORSZÁGOS VENDÉGLŐS-SZÖVETSÉG” ELŐKÉSZÍTŐ BIZOTTSÁGÁNAK — A LÉTESITENDŐ „ORSZ. PINCZÉR-EGYESÜLET” KÖZPONTI ÉS ÖSSZES MOZGALMI BIZOTTSÁGAI ÉS ASZTALTÁRSASÁGAINAK — S A LONDONI MAGYAR PINCZÉR KÖRNEK HIVATALOS LAPJA.

Előfizetési ár belföldön: Egész év 12 kor-Félév 6 kor. Negyedév 3 kor. Egyes szám 30 fill.
Előfizetési ár külföldön: Egész év 14 kor. 50 fill. Félév 7 kor. 25 fill. Negyedév 3 kor. 65 fill.

FELELŐS-SZERKESZTŐ:
FLÓR GYÓZÓ.

Szerkesztőség: (hova a lapszemleiresztéző illető közlemények és tudósítások intézendők) és **Kiadóhivatal:** (hova az előfizetési penzek küldendők) II., Fbg. Albrecht-ut 8.

Szövetkezés.

Magyarország vendéglősei-, kávéosai- és kocsmárosaihoz!

Vendéglősök és Pinczerek Aradon, czimmel multkori számunkba czikket irtunk s ezen czikkünkben helytelenítettük az idei aradi kongresszuson, az „Országos Vendéglős Szövetség” megalakításának kimondását. Az erre vonatkozó magyarázatot a következők — illetve a jelen számunkra hagytuk. Szakközönségünk, *Magyarország vendéglősei-, kávéosai- és kocsmárosai* érdekében nagy szolgálatot vélnék teljesíteni, amidőn erre érdeklődésüket és figyelmüket felhívjuk. Kérjük tehát őket, legyenek figyelemmel erre, valamint a következő számunkban közlendő s ily irányú czikkeinkre, és szíveslejk meg az azokban kifejezésre juttatott és jó-akaró tanácsokat. Mi azt hisszük, hogy szakosztályunknak még sohasem volt oly nagy szüksége egy tanácsadásban, igaz, önzetlen s törekvésében, becsületos szaksajtóra, mint most, a mikor a régi házat lerombolni és ahelyett újat építeni akarják. Mert miről van szó, a mikor az *Országos Vendéglős Szövetséget* akarjuk megalakítani? Nem arról, hogy ekkor a régít, a jelen rendszert, az ő remítő sok bajával együtt megdöntsük. A *vendéglős szövetség* létesítése új rendszert jelent. Nézzünk tehát jól és figyelmesen körül, hogy az az új, ennél a régínél jobb lesz-e vagy megfelelőbb. Ha azt látjuk, hogy az jobb, de még sem egészen olyan, mint a milyenk mi gondoljuk; vagy ha ennél még kevesebb még kisebb hibát is vesznék rajta észre, — azonnal álljunk el a szándéktól, és az új *hibás rendszer helyett hagyjuk meg a régi rosszat*.

Most rátérünk a fennemlített magyarázatoknak kifejtésére, vagyis arra,

hogy a jelen létesíteni szándékozó *vendéglős szövetségről* véleményt, ítéletet mondjunk, s hogy azt az *Országos Szövetséget*, a melyet mi képzelnék, röviden megismertessük. Helyes és igazságos kritikát akarunk gyakorolni, olyant, amelyért sem vád sem gáncs nem érhet bennünket. Mind-emek erős és megingathatatlan alapja, a jó és tiszta munka. S mi ilyent akarunk végezni.

Mi alapja és czélja annak az *Orsz. Vendéglős Szövetségnek*, amelynek megalakulását a szeptemberben aradon tartandó kongresszuson kiakarják mondani?

A mit tudunk, elmondunk róla.

A *Vendéglős Szövetség* már régebb keletű s annak eszméjét ezéltől 12—13 évvel egy már boldogult szatmári vendéglős vetette föl. (Némelyek állítása szerint *Stadler Király*, jelenleg a keleti p. ulvar vendéglőstől ered). A fölvetett eszmének megvalósítására azonban szorosan, csak 4—5 év óta törekednek. Az első országos gyűlés — mely ennek érdekében volt — Szegeden, a második Bpsten, majd Debreczenben és Nagyváradon, míg az ötödik most fog tartatni Aradon. Az egész aktiót ezek a kongresszusok képezték. Semmiféle más intenzívebb törekvés arra, ami a gyakorlati kivitelnek megfelelő- és semminemű mozgalom, a mi a törekvés czélját ismertette volna — nem történt. Következésképen tehát a vendéglős szövetség eszméjét csak azok ismerték, akik a kongresszusokon részt vettek és ezeken kívül; akik szaklapokat járattak. De ez utóbbi kis számú rész is csak addig bírt róla tudomással, amig a lap a kézbe volt; ha azt kiolvasta többit nem érdeklődött iránta. Ha őt azzal nem foglalkoztatták, ő sem foglalkozott vele. Végre is egy lap csak lap, újságpapír, amit (sajnos, hogy legtöbbiten így fogják fel), ha át

futott az olvasó, el kell dobni. Ami hogy tényleg áll is; az olvasásra szánt újságpapírosoknak ez a közös sorsa.

De eltekintve ettől, kérdezzük már most: ily körülmények között éretett-e el valami a czél érdekében; terjedt-e az eszme; szaporodtak-e az eszme hívei s egyáltalában: a *vendéglősöknek, kávéosoknak és kocsmárosoknak legalább is tizenöt százaléka bir-e tudomással arról, hogy szeptemberben Aradon országos vendéglős szövetséget akarunk alakítani?* . . .

Nézetünk szerint Magyarországon negyven-ötven ezernél több vendéglős, kávéos és kocsmáros van. De ha csak ennyi, vagy ha csak negyvenezer is van; ennek tizenöt százaléka, vagyis hat ezer vendéglős, kávéos és kocsmáros, tudatában van-e annak, hogy az ő illetve a nagy Magyarországon létező összes szaktársak érdekében mi dolog történik. S ha nem több; ez a hat ezer ember tudja-e, ismeri-e azt, czéljában és alapjában? Tudja-e, hogy milyen lesz; hogy hogyan akarják és mint akarják? . . . Hogy mi történik azután, ha megalakul: lesz-e fináncz, nagy adó, sok jognyitász, borhatalmító, zárdira, tisztosításon szabad verseng, szakképesítéshoz kötés, jogmegvédés stb. stb. Tudnak-e mindarról, tisztában vannak-e ezekkel? . . . Mi nem hisszük, nem gondoljuk. Hogyan, amikor még magunk se tudjuk és vagyunk tisztában mind-azokkal. A mikor mi is csak sejtjük. Mi csak a régi nótát tudjuk és ismerjük, hogy: *alokítsuk meg az országos vendéglős szövetséget*. Ezt megtanultuk jól, mert már négy kongresszus futta és hangoztatta fülleinkbe. Ugy hisszük ezt, de nem többit — szaktársaink közül is többiten megtanultuk és tudjuk. S ugy hisszük, hogy ez épen elég ok arra, hogy az idei aradi kongresszuson, az *országos vendéglős szövetség*

megalakításának kimondását helytelenítettük. S a midőn ezt tesszük, kétségbe vonjuk annak az ötven-hatvan kongresszusi tag által megbízott tizenhat-husz személyből álló előkészítő bizottságnak jogosultságát, hogy az tehessen és rendelkezessen 40—50 ezer *condoglio*, *káris* és *koresmáros* ügyében, akik erre mandátumot nem adtak, s akiknek könnyen meglehet, hogy érdekeiket veszélyeztetik. Könnyen meglehet, mert ismeretlen a cél, amit megakarnak valószínűsíteni.

Az ily stadiumban lévő *vendégglós szövetség* megalakítása ellen tiltakozunknak, amelyet mint a múlt számunkban, ismételtelen is felemlünk, józan eszünkkel és szavunk minden stílválya — az itt elmondottak képezik magyarázatját. Volna még ennél több is de erről majd későbbben szólnunk. Most rátérünk az általunk képzelt és kivitelre megengedhető *Országos Vendégglós Szövetség* ismertetésére.

Mit gondolunk mi *országos-nak*?

Egy olyan dolog vagy intézmény amely csak egyes városok lokális érdekeit illeti föl: ez nem országos. Egy *szövetkezet*, a melyben egy ország összes — p. o. vendégglósei érdekeltek: ez országos.

Kiket gondolunk mi, hogy tagjai lehetnek az Országos Vendégglós Szövetkezetnek?

Mindenkit, a kik ezen iparágat űzik: a vendégglósokat, kávéoskat és koresmárosokat, sőt még a kávémérőket is.

(Folytatjuk.)

„Borvásár.”

Borbizományi és borértékesítési részvénytársaság.

Innen-onnan két évtől lesz, hogy a *borhamisítók* teeskélj feltűntek a láthatáron. Ezeknek a hírnököknek nem örült meg Magyarország, nem a bort kimerítő és a bortermelő, de még maguk a borhamisítók sem. Mert mindannyian feltehették az érdekeiket. Az ország feltette a külföld előtt a magyar borok jóhírének megsemmisülését, a kimerítő és termelő a fogyasztó közönség bizalmának megrendülését, míg a borhamisítók sajátját a kimerítő, a termelőtől és a fogyasztó közönségtől, a kizsákmányolandó milliókat. S mindez, a mitől féltek, bekövetkezett. De ez a bekövetkezés senkinek sem esett olyan fájdalmasan, mint ép a borhamisítóknak, a kik nemcsak a szerződés százezerbe vetett vérmes reményeikbe csalódtak borzasztóan, hanem ezenkívül a mindenkinek érdekét szemelőtt tartó, az igaz-

ság szerető Darányi Ignácz horogára, a börtönbe is kerülték. Igaz, hogy néhány millionos gazembernek sikerült kibójni az igazságszolgáltatást kérelmére, a mi azonban nem sokat változtat a dolgon: a fő, hogy a többi hamisító kézzre került. Ma már hála Isten ott állunk, hogy a borgazdaságunk fellendülése, ismét vehetjük, bizalmunkat.

Abban az időben, mint minden sajtó, úgy a miénk is részvételt a nagy port vert borhamisítók ügyéhez hozta közlésében. A fenti „*Borvásár*” ezimen kezdett foglalkozni a famózus dologgal, a melynek tárgyalása során nem felejtette el felhívni a vendégglósok figyelmét, hogy a borhamisító nézettel teljesen boykotálva, szövetkezzenek egy *Országos bor pinceze*, vagyis egy *vendégglósok orsz. pincevezetle* alakítására, amelylyel míg egyrészt a fenti czólnak megfelelően járnak el, más tekintetben ez által a borivó közönség rigi bizalmának vissza szerzésével iparunknak, az ezt űző összes társainknak, legfőképen pedig magunknak lettek volna boldogítói. De mint ez ideig, minden jó, nemcsak hasznosnak szavai hiába hangzottak el, úgy ezt se vette senki meg figyelembe. Nem gondolt vele, nem törődött vele senki, hogy ez a dolog mily nagy fontossággal bír a vendégglósok érdekek szempontjából. Persze mit féltek, attól a gondolatától, hogy ezen esetben, a dolog kivitelnek teendőit is ő nekik magunknak kellene kezükbe venni. Így aztán, nem csak arról, és más sok ilyen nagy közhasznú ügyről tettek le, hanem azt sem bánták, ha mögöttük, korótták, előttük és mellettük, a borértékesítésre szövetkezett szőlős gazdák és ezek kivül bár ki más illetetlen ember fia is, aki a borüzel körül teljestudókra építve jövőjét, egzisztenciáját, ül föl sátorfáját. Így aztán lassankint megérjük, hogy minden kis érdek és haszon, a mi a szorosan vett kimerésen kívül esik, másnak a nyereség számlájára íródik. Mintha bizony nekünk, vendégglósoknek és koresmárosoknak nem volna szükségünk erre. Volna bizony, sőt nagyon is nagy házagot pótolna a másikulbon nem valami túl fényes jövedelmek mellett.

Mindezeknek elmondására, a borértékesítésre egy újabban alakuló részvény szövetkezet készített bennünk, amelygyésére kibocsátott felhívását itt alább közöljük, tesszük ezt azért hogy ez által is bebizonyítsuk, hogyfa borgazdaság eddig ismert s különböző ágain kívül még mindig léteznek források, amelyek alkalmas utón módon és alkalmas eszközökkel jövedelmézővé téve, okosan ki lehet használni. S kinek volna erre alkalmasabb módja és eszköze, mint a vendégglósoknak, a kik egyszerűen mint adó-vevő és fogyasztó állhatnak szembe.

A bor bizományi és borértékesítési részvénytársaság Különbö bennünk csak előnyünkre lehet, amennyiben ennek egyik hangsúlyozott s fő célja: az általuk kezeltől boroknak tisztán való forgalomba hozása. Az előkelő részvényesek felhívásából a következőket adjuk közre:

Ismeretes az a tény, hogy az ország bortermelőképpessége évről-évre ismét erősen emelkedik, ugy hogy rövidesen megint nagy terméseket várhatók. Ennek dacára azonban a kelendőség még sem emelkedik kellő arányban, hanem ellenkezőleg, az ország saját termését sem tudja meg kellőképen értékesíteni és mégis meg mindig nagymennyiségű olasz bor jön be hazánkba, a hazai termelők kártára és közgazdasági érdekeink nagy hátrányára.

Sürgős é. általánosan érzett szükség volt emelőfoga oly intézményről gondoskodni, mely hivatva van a magyar bor európai hírnevét visszahozni, a hazai bortermelőket helyzetben alaposan segíteni, és a magyar bortermelőket ismét virágoztatni.

E szempontokból kiindulva, és a helyzet beható tanulmányozása után, jutottunk tehát arra az elhatározásra, hogy az ország fővárosában, részvénytársasági alapon, egy borbizományi és értékesítési központot létesítsünk.

E végből első sorban a magas kormány partogása, erkölcsi támogatását kérjük ki, hangsúlyozva azt, hogy annak állandó ellenőrzését onajtuk igénybe vesszük.

Vállalatunk czíme: Első magyar borbizományi és értékesítési részvénytársaság. Székhelye: Budapest; czélja: Budafokon, a főváros közv-tlen közelében, mint az erre leginkább alkalmas helyen, nagyszabású pinceérleltetőket beszerelni, kizárólagosan hazai, eredeti, tiszta borokat bizományi módon, azokat a pincekben szerény raktáridő ellenében beraktározni, reájuk mérsékelt kamattal mellett előleg-kelet adni, végül pedig ezen borokat értékesíteni, illetve szinten mérsékelt eladási jutalek mellett a tulajdonosok egyetértésével eladni.

Ezáltal állandó borvásárt létesítsünk és módot nyújtunk a bel- és külföldi felvételközönségnek arra, hogy borvásárlásuk mellett könnyen, gyorsan és teljesen megbízható módon szerezhessék be, egyben pedig bor-banul jeleggel nyertjük és a termelőt vagy a tulajdonost a lehető legelőnyösebb feltételek mellett olcsó hitellel részítsük.

Mindezeknél fogva jogosan állítjuk, hogy ezzel fontos közgazdasági céloknak szolgálunk és hazafias miszst teljesítsünk.

Hangsúlyozzuk továbbá, nem nyereségre indult, hanem oly intézményt akarunk létesíteni, mely ugyan a befektetők kelőképpen gyümölcsözöttet, a mellett azonban közhasznú, házagotoló intézmény lenne végül pedig feltelemjük hogy a lehető legmérsékelt kamattal, a lehető legszerényebb raktározási és közvetítési díjak alkalmazása által a forgalom eddigi költségeit is teltelesen le fogjuk szállíthatni.

Módot akarunk tehát nyújtani a hazai bortermelőknél és kereskedőknél arra, hogy részvényesünk sorába lépve, vállalatunk hasznán ők maguk is részesedhessenek.

A társaság 30 évre alapítottatik és az igazgatóságnak kinevezését az első három évre a kereskedelmi törvény 183-ik

§-a értelmében az alapítók tartják felelős magunknak. Részvénytőkének 1.000.000 (egy millió) korona van terelve véve, mely 10.000 darab a 100 korona értékű részvényben kerül kibocsátásra. Ezekből 10% az alárát-tól számított 14 napon belül, 20% a f. é. szeptember 18-ig, a hátralék pedig igazgatósági határozat szerint lesz befizetendő. A részvény jegyzési iránti aláírási iven Zichy J. gróf orsz. képviselő, Litsch Gyula orsz. képviselő, *Altalok Dietel* Viktor bormagykereskedő, *Lantos Nep* János és *Kelenen* Jakab dr. vannak alá írva.

EGYESÜLETEK.

A Magyar Országos Pinczér Egyesület ügye.

Szegedtől Aradig és onnan vissza.

A múlt számunkban közöltük a M. O. P. E. (szegedi) élők vez. biz. bizottságának azon határozatát, hogy az Országos P. E. Egyesületnek még ez évben s lehetőleg az aradi kongresszussal együtt tartandó alakuló ülése iránt az aradi kongr. bizottsággal érintkezésbe lép. Az élők vezető bizottság ezen dolgában eljárva még f. hó július 1-én ut. át Aradra, ahonnan átirattakra a következő választ kapták:

Az aradi vendéglősök és kocsisok ipartársulata.

Arad, 1900. július 1.

A Magyar Országos Pinczér-Egyesület t. előkészítési vezető bizottságának

Szegeden.

Folyó hó 1-ről kelt nagybecsi átirattak véve, sajnálattal értesítjük, miszerint kérelmünknek nem adhatunk helyet, mivel tárgysorozatunk már teljesen ki van merítve és programunk ki nyoma, miért is ide mellette van szerencsénk az alapszabály tervezetet vissza származtatni és maradtunk hazaflú üdvözlőtlünk tolmácsolva

teljes tisztelettel

Nagy Lajos elnök helyett
Kömös.

E szerint tehát az aradi O. P. E. alakuló kongresszusból semmi sem lesz. Az ottani vendéglős ipartársulat jóváhagy. a szegedi bizottságunk 1-eső Julius-

ban intézett átirata későn küldetett. Sajnáljuk, igazán sajnáljuk. Nem azt hogy nem vetett figyelmbe az O. P. E. szegedi élők bizottság átiratában foglaltakat, hanem azt, hogy az a vendéglősök és pinczerekből álló aradi kongr. rendező bizottság még azon a megfontolon sem áll, hogy egy ily *Országos Pinczér-Egyesület* nagy igények jelentőségét fölmuta volna fogni. Mert ha ennek tudatában van a t. bizottság, akkor abból a programból azt a két harmad napra s-oló körülkudulást és mulatságot minden szándék ki luzzza, és odaírja, írattja a stb. ... Demi értjük t. aradi Szaktársainkban ezen eljárását, és hogy ennek teljesen nem ók az okát, azt is tudjuk. Azok az ide fűt szék-ek a kiknek kezébe van az aradi kongresszust intézés sorsa, sohasem látak és fogjak látni szívesen azt az országos Pinczér-egyesületet, amelynek lecsúszása az ő föhatalmi pozitívok tovább megartatására nézve, nem kis befolyással lehet. Mintán azonban nekünk ez idő szerint nem ezünk, hogy zavarkunk őket e helyzet közhelyes piadestáján, s arról is meg lehet győződve, hogy az élők vez. bizottság leg tudni találni még egy olyan várost, ahol az O. P. E. Egyesület alakuló ülése még ez évben megtartassék — tenni figygyel ezuttal nem foglalkozunk s azt, a meg illendő bírálatunkban is csak akkor fogjuk részesíteni, ha a bizottság erre vonatkozó ülésének könyvi határozatát meg kaptuk. Ami különben az O. P. E. alakuló ülésének, a szeptemberi aradi kongresszustól való elejétét illeti, ennek egyeszet annál inkább is grűllünk, mert ezen esetben a bizottság a kongr megtartást olyan alkalmas jőre tűzheti ki, amikor azon a pinczér-ség legnagyobb része részt vehet. Mire nézve érdekelnek állónak tartjuk leközhüni egy kiváló ügybarátunk és kartársunk A. Gy. levelének, egy részét a ki azt az O. P. E. alakuló ülésének mely időben tartassa, s fenti alkalmából írta nekünk (H. fűrdő). A level, egyes részek kihagyásával, így hangzik:

„Hogy az O. P. E. alakuló kongresszusa szeptemberben tartassék, részéről, ez ellen előre is tiltakozásomat fejezem ki mégpedig azon okból fogva, mert a pinczéri karnok egy számban és mindvégig nagyon is tekintélyes része, azon nem vehető részt mintán a szeptember hónapban, a fűrdő és nyári üdültek meg forgatolmá vannak, és mi így önmét teljesen ki vannak zárva. — Annak idején szegeden is októberben tarot-

tuk meg a kongresszust, és oly fényesen sikerült, hogy elhett fogható bizony az augusztusi és szeptemberi kongresszusok között vajmi kevés fog akadni. — Majd kartársaim ezen levélre a következő sorokkal fejezt be: „Ezen előfokú kérdőlni a kongresszusra s ott felfogom emelni szavam annak az igények érdekében a melynek tiszta igazságáról meggyőzős vagyok s a melyet esetbe hagyni nem fogok még élek soha De meg vagyok győződve arról is, hogy amenny az élők és nemesez emberek szándékai fog — mi ha ha nem követekünk mi övezetünk az élők vegtelenségig és örökre.”

A Magyar Országos Pinczér Egyesület élők vezető bizottságától (Szeged).

Felhívás!

Magyarország összes pinczéréihez.

Kartársaink!

Létesítendő országos egyesületünk érdekében újra megindítottunk azt a mozgalmat, a melyet annak idején, az első megindulásnál, Ti is oly igazi kartársi lelkesedéssel karoltok fel és támogattok. Ezen jelenleg intézett felhívásunkban azért fordultunk hozzátok ismét szeretett kartársaink, hogy támogassatok bennünk azon nemes célra törekvésünkben, a mely mindnyájunknak a legszebb sikert, Országos Együletünk megalakítását fogja eredményezni. Arra kérünk továbbá benneteket, hogy a mozgalmat szintén indítsátok meg körletekbe mindenütt. Had' hangozoznak mindenfelé, széles hazá szerte az ismét lelkes kartársi szavak: egyesült erővel, alakítsuk meg Országos Pinczér együletünk.

Kartársainkunk szives tudomására hozunk ezúttal, hogy bizottságunk elhatározta, miszerint még ez év folyamán, az O. P. E. alakuló kongresszust egybe hívja. Mintán Aradon — ahol obajottok volna megtartani ezen ülésünket — eljettetek bennünket, a kongresszus megtartására nézve más alkalmas hely iránt fogunk intézkedni. Azt a kérelmet intéztük hozzátok, hogy ezen az alakuló kongresszusunkon, a mind nagyobb számban megjelennetés okából, foganatosítsátok ismét a heti tíz krajczáros gyűlést, hogy ezen gyűjtőtől összefogó a kongresszusi képviselettel való megbízottokat, a szükséges utazási költséggel elláthassátok. A midőn mindezek ismételten is felhívjuk figyelmeket, a mindnyájunk nemes ügyet ajánlja kartársai szeretet- és figyelemetek, maradtunk hazafüli és kartársi üdvözlőtlünkkel, az élők vez. bizottság nevében. Hegyháti Sándor, titk. Radnóczy József élők.

A MAGYAR ORSZÁGOS PINCZÉR EGYESÜLET ALAPSZABÁLY-TERVEZETE.

A helyeszközlési iroda ügyvezetése.

24. §. A helyeszközlési iroda ügyeit a fők-választmányok elnökségeinek felügyelete alatt a fők-választmány 14 rendes és 7 pótválasztmányi tagja intézi, s míg a felmerült munkák és írásbeli dolgok végzésére, meghatározott ügy-és munkakörrel, egy ügyvezető alkalmas,

25. §. A fők-választmányok elnökei minden hó elején megállapítják a sorrendet, a mely szerint a választmány tagjai a helyeszközlési iródban a napi felügyeletet gyakorolják, illetve

az alapszabályokban megjelölt feladatukat teljesítik.

A sorrend beosztás velük írásban közlendő.

26. §. Ha valamely választmányi tagot körülményei gátolnak abban, hogy a beosztásnak eleget tessen: ezen körülményt tartozik vagy az elnöknek közölnie, vagy pedig az ügyvezetőnek tudomására hozni, a ki az elnöknek erről jelentési tesz. Ez esetben az elnök sorrend szerint a választmányi póttagok közül jelöl egyet a helyesítésre

a ki erről az ügyvezető által nyomban értesítendő.

27. §. Ugy a választmány tisztikara, valamint a rendes és pótválasztmányi tagok névsora nem különben ezen két utóbbi havi sorrendbeosztása az iroda helyiségben szerződött helyen kifüggesztendő.

28. §. A sorrend beosztásnál figyelembe veendő az üzleti körülmények nehegy valamely választmányi tag üzleti érdekei ez által csorbát szenvedjenek.

29. §. A választmányi tagok nin-

csenek kötelezve arra, hogy az iroda hivatalos idejét teljesen az irodában töltsék. Ki ki a saját körülményei szerint, akár a délelőtti akár a délutáni órában, esetleg a hivatalos órán kívül is vezetheti teendőit.

30. §. Ha a szükség úgy kívánja, az elnök bármely egyesületi tagot jelelhet a választmányi tagsággal járó teendők végzésére.

31. §. Ha választmányi rendes vagy póttag sorrendjét be nem tartja, az irodahelyiségben meg nem jelenik és teendőit így nem teljesíti, anélkül, hogy mulasztásait elfogadhatóság indokain tudná, amennyiben ezen eset háromszor egymásután ismétlődne; ezen három ízben mulasztásait tartozik a Pinczérkör alapjává az első esetben 40, a második esetben 100 fillért fizetni; ha pedig 1 év folyamán ezen eset háromszor ismétlődne; az illető törendő a választmányi tagok sorából.

A helyezkedési iroda ügyvezetési könyve.

32. §. A helyezkedési irodában előfordult összes események jegyzékbe veendők, a mely czélra a következő könyvek szolgálnak u. n.

a) a „Jelentkezési jegyző könyv,” a hol az elhelyezés czéljából jelentkezők, jelentkezésük idő s sorrendje, nevük és üzleti működésük szerint jegyzékbe veendők;

b) a „Rendelési jegyző-könyv,” a hol az állások betöltésére nézve beérkezett rendelések az a) pont alatt megszabott eljárás szerint vezetendő be;

c) az „Elhelyezési törzskönyv,” a mely az ipartörvény 15. §-a rendelkezési szerint és betűsorrendben vezetendő, azokivül az elhelyezendő mind-ama körülményeit tartalmaznia kell, a melyek az elhelyezés szempontjából megkívántatnak;

d) a „Kézírástár-könyv,” ahova a napi kéz be- és kifizetések eseményei sorrendje szerint vezetendő be;

e) az „Átmeneti pénztár-könyv,” a melybe a beérkezett foglalás és óradék-összegek beérkezésétük és további-tásuk idő- és sorrendje szerint vezetendő be;

f) a kétoldalu „Posta-könyv,” a „jött és ment” megfelelő rovataival, a hova minden beérkezőt és elküldött levél sor- és időrendben, bevezetendő;

g) az „Észleletli jegyző-könyv,” a melybe a felügyeletet gyakorló választmányi tag az előző napra vonatkozó észrevételeit neve aláírása mellett vezeti be;

h) a „Panasz-könyv,” a hova az esetleges panaszok körülményesen, a panasztevő neve aláírása mellett randók be;

i) a „Rendelési bárca-könyv,” a hova az iroda részére felmerül szükségletek kétoldalulag vezetendő be; az egyik fele leszakítandó, míg a másik fele a könyvben marad

j) a „Nyugtá-bárca-könyv,” a hova az iroda részére történt készfizetések vezetendő be; az egyik rész a fizetés

eszközlőnek adandó, a másik a könyvben marad;

k) a „Névjegyző-könyv,” a hova a választmány tisztikara és fiók-választmányi rendes és pótválasztmányi tagjainak névsóva, azokivül a két ütböbiaknak munka sorrend-beosztásuk idő-ről-időre bevezetendő;

l) a „Másodlati könyv,” a hova minden fiók-választmány részéről menesztett levelek és egyéb okmányok lemasolndók. Ezen másolatok 10 évig okvetlenül megőrzendők;

m) a „Jelentkezési-rendelési,” a melynek „jelentkezési” oldala teljesen az „Elhelyezési törzskönyv” rovataival látandó el. Az iv kétoldalu; az egyik oldalán a jelentkezők, a másikon a rendelők nevei jegyzendők fel. Ezen ivet tartoznak fiók-választmányok egymásiknak kölcsönösen minden 8 napon megküldeni s azt az elhelyezési iroda helyiségében szembeálló helyre 8 napra kifüggeszteni.

33. §. Az ügyvezetése egyöntetűsége okából szükséges, hogy az ország területén lévő fiók-választmányok ügyvezetési könyveiket egyformán kezeljék; minél-gyva a központi felügyelő feladatává tétetik, hogy az ügykezelés országszerte egyöntetű alapon történjen.

A helyezkedési irodák hivatalos órái.

34. §. Az iroda hivatalos óráit a helyi viszonyoknak figyelembevételeivel a fiók-választmány határozza meg. A hivatalos órák az iroda helyiség ajtajának külső oldalán kirandók.

A fiók-választmányok irodahelyiségeinek külső feliratai.

35. §. Minden fiók-választmány tartozik irodahelyiségén külső bejáratára fölé egy arányos táblát alkalmazni a melyre a cím irandó fel. A felirat szövege azonos a fiók-választmány pecsét felirataival.

A helyezkedés körüli eljárás ugy a hely-

keresők, mint az iroda részéről.

36. §. Minden egyesületi tag joggal bír arra, hogy az egyesület helyezkedési intézményét igénybe vegye. Akár személyes akár pedig írásbeli jelentkezését ugy a központ, mint az ország területén lévő bármely fiók-választmány helyezkedési irodája tartozik tudomásul venni s abban érdemlegesen eljárni.

37. §. Jelentkező tartozik személyes jelentkezésénél tagsági könyvét felmutatni; írásbeli jelentkezésénél tagsági könyvének számát megadni.

38. §. Ugy a felügyeletet gyakorló választmányi tag, valamint az ügyvezető, kötelesek a jelentkező tagokat a kellő tisztelet és előzetességgel fogadni s a szükséges felvilágosításokat és utbaigazításokat nekik megadni. Ha az illetők ezt nem tették, a sérelmet szenvedett jelentkezőnek joga van e tekintetben panaszát a panasz-könyv-be beírni.

39. §. A panasz-könyv rendelkezésre bocsátása semmi esetben sem tagadható meg.

40. §. Minden egyesületi tagnak joga van a hivatalos órák tartama alatt ugy a jelentkezési, mint a rendelési, valamint az elhelyezési törzskönyvbe személyesen betekinteni.

41. §. Minden elhelyezett üzletbe lépése, illetve elutasítása előtt kiséző levéllel látandó el, a melybe befoglalandó az illető nacionalitája, valamint azon feltételek, melyek mellette a felvétel eszközölhetett.

42. §. A szakmához tartozó, de különben az egyesület keretében nem eső egyének u. n. bérszolgák, szakácsok, csaposlegények és evő-eszköz-tisztogatókat az egyesület szintén elhelyez, de ugyancsak díjtalanul. Ez esetekben azonban a sorrend betartás nem kötelező.

43. §. Az eddig gyakorlatban volt azon szokást, hogy a Pinczér-gyűjesületek nőik elhelyezésével közvetlenül foglalkoztak — az egyesület mellőzi. De hogy az ebből igények is kielégést nyerjenek, az ev iránti megkereséseket az egyesület tudomásul veszi s a vonatkozó rendelet ki adja egy helybeli cseledezszerzőnek és gondtal tartozik lenni arra, hogy a rendelés megfellelőleg és pontosan teljesíthessék. Az ev iránybani eljárás az ügyvezető le adatat képezi; a ki felügyelni tartozik arra is, hogy az ügy elhelyezendő nőtöl ne vegyen magasabb elhelyezési díjat, mint a mi részére közgazgatásilag megállapítva van.

44. §. Az elhelyezés a jelentkezés sorrendjében eszközendő; miért is, minden jelentkezés folyó-számmal látandó el. Kivétel csak az esetben engedték meg:

a) ha az illető rendelő névleg megnevezi azt, akit óhajt;

b) ha a rendelő nem fogadja el azt, a kit az egyesület ajánlata hoz;

c) ha az illető kétséget kizárólag nem bír megfelelni a sorrend szerint reá került állásnak és végül;

d) ha az illető sorrendben lévő a neki felajánlott állást nem fogadja el.

A b) és c) pontok alatti esetekben az illető jelentkező megtartja jelenkező sorrend-számját, a mig a d) pont alatti esetben jelenkező az utolsónak bevezetett jelentkező utáni folyó-számot kapja. Mindezen eshetőségek azonban a jelentkezési könyvben az illető jelentkező neve után a „Megjegyzés” rovata beirandók, s az intézkedő fel azt tartozik aláírni.

45. §. Azon választmányi tag vagy ügyvezető, a ki a sorrendet az elhelyezésben jöndokolatlanul mellőzi, azokivül, hogy a mellőzött félnek az ebből eredhető karát megtéríteni tartozik, fogyneli vétséget követ el és az, az el-leni eljárást vonja maga után.

(Folyt. köv.)

Szélvél külföldről.

Valami a borralvó kérdéshöz.

London, 1900. július 16.

M. tisztelt Szerkesztő úr!

Hála a magyarok Istenének! hogy az *Ujkor-Lapok*at ismét a magunknak mondhatjuk. Hogy azt tudhatjuk, hogy *Ujkor*nak nem szünt meg, és nem is fog sohasem megszűnni.

De méltóan megengedni t. Szerkesztő Uram, hogy levelem megkezdését a szokásostól eltérően s ezen módon kezdem. Kissé ugyanis eltalált ragadni az a lelkesítő öröm érzet, a melyet kellett bennem, s itt mindnyájunkban, — az *Ujkor-Lapok* újra megjelenését hírül adai, előre elküldött értesítő felhívás. De hát ki is ne örülne ennek! ... Egyébiránt, hibám pótolandó, vissza, illetve rátérek a leírni elmulasztott sorokra.

Tisztelettel van szerencsém becses tudomására hozni, hogy *South Afrikából* most érkeztem vissza, ahova is körülbelül két hónappal ez előtt kerültem *Southamptonból* (Anglia). Itt olvastam legutóljára lapunkat, havá utánam L. M. P. Köriünknek érdemes elnöke, Lach Ferencz ur küldte el. Miután Dél Afrikai tartozkodásom alatt az *Ujkor-Lapoknak* (más magyar lapot se) még csak színez se láttam, mint egy magától értetődő, hogy a midőn partra léptem első kérdésem is az *Ujkor* volt. Igen rossz esett, amidőn azt hallottam, hogy ismét szünetelt. De annál nagyobb volt örömem, amikor ennek a szünetességét megszünéséről értesültem. Oh jól tudtam én, meg voltam róla győződve, hogy a mi kedvelt lapunk, kitartásan pártatlan Szerkesztője módját fogja tudni éjteni, hogy azokon az erőszakos bajokon kifogjon. S a mit remélve hittem, teljesült. Fogadjá t. Szerkesztő ur, a legőszintebbnagyra becsülésem és fűdvöletlem kifejezését.

De remélni merem ezek után azt is, hogy az én t. Hazámfiá, a magukat pinczéreknek nevező kartársaim máséknél fogják felkarolni és pártolással venni azt a lapot, amely a letes tendő „Magyar Országos Pinczér-egyesület” eszméjét, a mi ügyünknek, nemkülönben a mi Londoni Magyar Pinczér Köriünk ügyét, oly szerzetelt és odaadással karolta fel. Nem ezt tenni, egy volna azért, hogy ismét vissza essünk abba a ketségbe ejtő helyzetbe, a melybe, voltunk és leszünk is mindaddig, míg csak az O. P. E. nem eszméje meg nem valóstíttatik.

Mint fenebb és érintettem, az *Ujkor-Lapoknak* a (május havi példányai közül csak egyet olvastam, azt amit, Köriünk t. elnöke Southamtonba küldött utánam. A többi csak most Afrikából látva haza érkezésem után lapoztam át. A többek között fölittünk a három számbani *borralvó kérdéssét* tárgyaló közlemények, amelyek során — az egyik közlemény t. irójának a jelen borralvós rendszer nem tetszik, viszont ez — elítéli a *kávéssé fűnkölnök* (mert itt kávéházról van szó) azt az eljárását,

hogy az ugy szölván — semmi díjazásban sem részesíti a pinczért s azt teljesen a borralvóra utalja. És a közönségre nézve, ezt a jogtalan megadózást egy a pinczereknek ezen élet kérdése s a tekintélyükben annyira lealacsonyító borralvó viszonyok rendezésére fölhívja a vendégös és kávé ipartársulások figyelmét. — A második közlemény írója — aki mint a harmadik író utótl meg tudom egy mi közölünk való kartárs, alaposan oda vág az elsőnek, és arra az állításra, hogy a borralvó a közönségnek jogtalan megadóztatását jelenti, azt mondja, hogy a t. publikum ne adjon borralvót, hanem fizesse meg a nagy kiszolgáltatást úgy, amint meg fizetik azt másutt, külföldön. Felhozza aztán a külföldön általánosán divó service pénz, amely minden vendégnek számlájához íratik. — A harmadik közlemény írója Sz. B. hivatalnok ur, a míg a borralvó megszüntetését karosnak tartja a pinczerekre nézve, ugyancsak nem tartja helyesnek a service pénz (kötelező borralvó rendszer) behozatalát sem, miután ez szerinte még inkább lealacsonyító volna ránk nézve.

Mint az *Ujkor-Lapoknak* minden legkisebb közléset, ugy ezeket is érdeklődéssel és figyelemmel olvastam át. A mit a t. író urak ott kifejezni óhajtottak, én mind azt megértettem, méltánylom is és jó szívvel veszem a rajtuk segíteni vélt szándékukat. De megvallva őszintén nem helyezkedem álláspontjukra. Nem pedig azért, mert szerintem a borralvó kérdést elintézn, a mostani többi rendszertelen viszonyainknál fogva ezidő szerint egyszerűen lehetetlen. Még csak arról szólni is korai dolog. Én ugy vélem ezt; nem tudom más kartársaim mit tartanak e dolog felől.

Én a Magyarországi pinczér viszonyokat és a borralvó viszonyokat is igen jól ismerem, épen úgy, mint bármelyik más otthon lévő kartársam; de ismerem a külföldi viszonyokat is annyira, hogy ezeket a hazaitól meg tudtam különböztetni. Így egész bátran és biztosan mondhatom, hogy e tekintetben a legrosszabb viszonyok jelenleg Magyarországon vannak. A service pénz ugyan divik külföldön (de nem mindenütt) s néhol a pinczerek ez előnyére is van, de viszont vannak helyek, így Németországban és Párisban is, hol a pinczér csupán csak ezért, a service pénzért dolgozik. Az ezen üzletbe működő pinczerek, az ugynevezett *városi pinczerekhez* hasonlók. Itt angliában már egész másképp áll a dolgunk. Itt ugyanis s ezt büszkén állítom, — hogy az a pinczér első sorban is tekintélynek örvend, továbbá pedig a borralvóra nincs rá szoruló és rántulva. Különben is Angol földön egyáltalán nem találattik vendég, a ki a pinczernak 3 kr. borralvót adna. Vagy ad, vagy nem ad. Ezenkívül itt nem fordul az elő, hogy az a vendég oly felháborítónan brutális és műveletlen módon viselje magát a pinczérrel szemben, mint ahogy teszük ezt nálunk, Magyarországon igen sokan esetben. — Egy nemzet műveltségének értéke; már a pinczérrel szembeni visel-

kedés és összeköttetés eljárásnál kitűnik. Hej bizony így áll az, hogy szerett szép Hazánk, a műveltség dolgában egyes nemzetektől, még igen-igen el van maradván.

Angliában, Amerikában és több külföldi tartomány és városban a pinczérnek szép, és nem megvetendő a keresete. Nemcsak azon okból, hogy ezen helyeken 2—3 krajczár borralvós vendég nem találattik, de mert itt a pinczér javadalmazás is megfelelő. Az Európáiban haladó Afrikában, a pinczérnek egy heti javadalmazás — fizetése 2 font sterling, a mi magyar pénz értékben 24 forint és 30 kr. tesz ki. Emellett még ugyan ennyit, sőt többet is keres. Kérdem: hol található ez Magyarországon? — Mindezek után pedig, egybevetve az itteni tapasztalatokat az otthoniakkal: ismételtlen is csak azt mondom, a mit már fennebb nyilvánítottam: hogy a jelenkorban legnagyobb és rosszabbak a viszonyok Magyarországon. — De ki ennek az oka? Egyedül szép hazai kartársaim, a kik a helyett, hogy egyfelé huznának és össze tartanák, és ez által a bajokon könnyen segíthetnének, úgy állnak egymással szemben, mint az idegenek. Nem ismerik egymást, nem is akarják. De azért remélem, hogy ez az állapot az a remítő nagy közönység, már nem sokáig tart, s hogy végre is öntudatra ébrednek kartársaim, hogy azokon segíteni kell. S segítve lesz, és rendezve lesznek a viszonyok, mielőtt ama nagy eszme, a léteztendő *Magyar Országos Pinczér-Egyesület* eszméje megvalósul. És ha ezen valóstulás be következett, meg fognak szünni nem csak a többi, de a két krajczáros borralvós bajok is és talán ekkor az a jó magyar vendég sem fogja kiabálni: Pinczér haja maga! ...

A midőn ezeknek mielőbbi bekövetkezését őszintén óhajtom, t. Szerkesztő urnak lapunk újra megjelenésének örvendetés alkalmából, ismételtlen is a legbensőbb fűdvölettem és szerencsekívánataimat nyilvánítom.

Bayer Jenő.

KÜLÖNFÉLÉK.

Szeretett pártolás és összetartás.

A minden nagy és humánus alkotásoknak alapját s czélját képező ezen legszebb és nemesebb emberi érzeményeknek kultiválása s gyakorolására serkent és buzdít bennünk az az alábbi levél, a melyet egy fiatal pinczér kartárs, a ki tavaly a bp. pinczér szakirányú tanoncziskolának ösztöndíját nyerte el — intézett hozzánk. A messzi idegenből, Angliából küldött szép levélnek szűrszerintí tartalma a következő:

Kedves Szerkesztő úr! Nem tudok hova lenni örömben, hogy a mi *Ujkorunkat*, a melyről Budapesten át utazásom alkalmával, azt mondták nekem hogy megszünt, — ismét előttem látva kezembe tarthatom és olvashatom. Oh minő gondolatok és érzések töltenek el t. Szerkesztő úr, amikor eszembe jut, hogy ezt a mi kedves lapunkat a ki miniket annyira pártol és szeret; hogy ör

oly kevésbé pártjólai (szeretni tudom hogy szeretik), kartársim, a nagy magyar pénzér kar, hogy még annak megvédésére is lehetett gondolni. De lettem volna a pártok volna csak itt — távol az édes szép hazától külföldön, a hol a sors oly szépen várta és megtartta bennünket arra, hogy mint kell egy mást és azt megbecsülünk, a ki velünk jól tesz vagy jól akar tenni: tudom hogy a magyar pénzér kartársak egészen másképp vélekednek és vennének pártalobba oly lapot, mint a mi Ujkor lapunk. De erre néve s becses engedelmese mondom azt, a mi énnekem történt a külföldre, Londonba utazásom alkalmával.

T. Szerkesztő úr jól tudja, hogy én a L. M. P. körnek, még ide utazásom előtt, otthon körülbelül 5 negyed évtized tagja voltam. Mint ilyen tehát tudomására hoztam a L. M. P. kör t. vezetőségének, hogy: úgy ez ére életem, százezeröze kemény külföldre. A körnek érdekes vezetői azonnal értesítettek és kildték az utazási szabályokat, megírták világosan hogy merre és mikor menjek, elláttak mindenféle jó utastársakkal és fölvilágosítással, és végül erősen arra kérték hogy első sorban is Angliába utazzak. (Héj de keservesen megóntam hogy nem így tettem). De abban a hitben, hogy a szaksikolonnai tanított francia nyelvét, vagy hogy csak én vagyok beszélni — bebizonyítottam, hogy semmit sem tudom azt gondoltam, hogy a szaksikolonnai ösztöndíjjammal elsősorban is Párisba megyek. Csak mikor ide érkeztem, ébredtem keserves tudatára annak, hogy mily helytelenül cselekedtem, amikor az én jó akoróm, a L. M. P. K. vezetőinek nem hallgattam tanácsára. Mint a sáket-néma álltam itt magamban, megindult, eleven a remény, hogy megkérdezzem Kihely főajtókat — Franciaország nem tudok. Csak nemem ide-oda, ámszékölés-bámezéskodva s kétségbeesve tudatlanságom és tehetetlenségem fölött, 8 napig kóboroltam folytonosan abban a jó reményben, hogy hátha talán mégis kapok valahol üzletet? — Hasztalan, mindentűt én kérdeztek: „Parles vous Français? Vegre ne beszél magyarul? Az én nyelvem az angolé? — bukhatatlan. No mit már hála Istennek! — mondtam — ide bázna vagyok... Csajlottam. Az illető V. S. — a ki ezelőtt 3 évvel szaló mestereséget folytatott s most egy kis vendéglője van — magyar ember volt, de magyar szív nélkül. Az ilyen pedig tozabb minden idegen nemzetiségű. Nekem azt mondta a midőn elodtam jársámokk országot: — Hja barátom, nálam még egy megrogatott embernek is kell tudni francziául. Hogy ez ember sohasem volt pénzér, erre és hogy szívtelenségére, rá vallott még az is, hogy két magyar pénzért tart, az egyik véletlenségből az a szaksikolonnai ösztöndíjban az én elődöm) akiknek nem fizet semmit. Szívemből sajnáltam szegény magyar kollégáimat, hogy boldokul megdolgoznak — a magyar nyelvét meg nem tudják beszélni — az angol nyelvét meg nem tudják beszélni, mert a vendéglője jobbra, mind magyar iparos emberek járnak. De aztán már én is jobbnak láttam mászt gondolni. Még hála az égnek, volt pár forint a zsebemben amivel Londonba utazhasam. Azonnal meg tettem az én utazási előkészületeimet, s már másnap otton voltam. A Magyar Pénzér Körök. Héj, milyen fogadták, milyen nagy magyar szívű fogadták volt itt! — sohasem togom efelédni! — Mintha egy valóságos testvérük lettem volna, a kit már igen-igen rég nem láttam, — oly szives szeretettel és örömmel fogadtak, mind az én kartársaim, a körvezetői és tagjai!

Még le sem ülttem volt állásom, fizetlem. Állás nekem, a ki annyit se tudtam angolul, mint francziául! . . . Itt nem kérdeztek hogy tudok-e angolul, mert tudták hogy az a szaksikolonnai vezetője, hogy én megtanulthattam és gondoskodtak rólam. S ezek az igazi magyar és pénzér szavak, oly örömmel adták ezt nekem az ő testvérüknek — tudomásomra. Oszintén örültek, hogy azt a eszélyeséget — amit azzal tettem hogy a körnek, hónapokonta: shilling (60 kr.) tagsági díjjamat rendszeresen befizettem — most én nekem visszaosztogálhajták. De nem csak ezt, megtekinttem a mindenféle nem is megvan volna nekem s a mit nem is kívánhattam a szere-

tett kartársaktól. Megismertették a várost meg az itteni szokásokat és minden olyant a mire nekem szükségem volt, s a mit önállóan nélkül csak hónapok és évek múlva tudhattam volna meg. Még sokasora voltam angolok közt, de azért a másik napon már angol pénzérnek éreztem magamat.

Az Isten álja meg a Londoni M. P. Kör, azokat a kik alakították és kedves Szerkesztő urat, a kinek egyik nagyrésze volt abban hogy ez a kedves kör légesüljön. Én most itt vagyok *Doverben* — (Angolban) — a hol már-már az angol nyelvet is kezdem beszélni. De a mint ezt, megtagyagok győződve, hogy nemokhira a franczia nyelvet is ellogom sajátítani. S mindentűt alával és köszönettel a L. M. P. Körnek s annak érdek vezetői — szeretett kartársaimnak tartozom.

T. Szerkesztő úr! Az Ujkorunk azon egyik jelműndása, hogy *Pártok nincsenek és mi pártjólaiak tegei* — én rajtam igen szépen teljesít amit öszintén kívánok hogy minden egyes kartársammal teljesüljön. Én ki kívánok én (szemintem) — igen könnyen bekövetőzhetik ha a t. kartárs urak vege és megtanulják ismerni, szeretni és pártolni azt, a ki erre érdekes. stb. Maradtam — *Szabó László* — *Dover* (Anglia) 1900 Junius hó.

Magyar hazánktól távol, a messi idegenben, a hol a magyart senki sem ösmeri s a hol a külföldön még tapasztaltatlan pénzér hiába fordul bárkihez is így akaratú tanácsért vagy segítségért — áll ez a magyar pénzérkek által alkotott, aránylag kicsiny de a közjó hatályának kihatásában, nagy és hasznos intézmény. A L. M. P. Kör valóságos áldás a külföldön levő és mindazon kartársakra, a kik szak képzettségük fejlesztése céljából külföldre mennek. Az ott, London- és a külföld különböző tájain tartózkodó kartársakat egybe tartja, s leendő tagjairól gondoskodik és minden szükségese jóval látja el őket. Ép azokép, a mint ezt a fenti szép levélből látjuk. Miért is nekünk, ahhoz nincs egyéb teni valónk, mint az, hogy a hazai értelmes kartársak figyelmét ismételtlen is felhívjuk a szépen összetartó, L. M. P. Körre, s azt szeretteitükbe és pártolásukba ajánljuk.

A bpesti kávéosk elutasított fölterjesztés. Székesfővárosi kávéoskaink, már több ízben fordultak, hol a miniszteriumhoz, hol pedig a fővárosi tanácsához azon jöreményben, hogy egyes szakdolgoztatók egyik-másik kér elműk meghallgatása eseten, a rájuk mindig újabb és újabb teherték nehezéd: új szabályok rendeletek- és törvényeknek megszüntetése, illetve megváltoztatását sikerül keresztul vinnők. De miután a közmondás is az, hogy ember tervez Isten végez ők is csak terveznek, vagyis: kérelmeznek és fölterjesztenek, a melyre aztán a miniszter, vagy a fővárosi tanácsnál hozzák a végezetst; A mely végezetseknek rendszeren az a vége szokott lenni, hogy a kérvényezők — sajnos, elutasítottak. Így történt a legutóbb is, a nikor, a napokban a kereskedelmi miniszter elutasította a bpesti kávé ipartestületnek azt a fölterjesztést, a melyben annak kimondását kérte, hogy a kávéházakban történő kimerésnél, a hitelesített poharak ne legyenek kötelezők. (Ezen új hitelesítésről a múlt számunkban tettünk említést.) Ezen határozatot, a miniszter által okolja meg, hogy egyrészt a fogyasztó közönség érdeke követeli ezt

meg, hogy mindenki tájékozást szerezessen magának a fogyasztásra került ital mennyisége felől, másrészt pedig az illami ital jövedék szempontjából is szükségesnek mutatkozik a hitelesített edény alkalmazása, mivel lehetővé válik a törvényes határozományok érvényesítése. A miniszter nem vélte tekinthető a beadványokat azt az állítást, hogy a kávéházakban a szesz italok kimerésére rendszerint használt 0.022 l. űrtartalmu poharak, eszély űrtartalmunkal fogva nem hitelesíthetők, mert még ennél a jónál kisebb űrtartalmu poharak nevezetesen a 0.01 literes poharak, is hitelesíthetők és egy múlt évi miniszteri rendelet értelmében hitelesítők meg is van engedve.

Videki vendéglők és a zárolás. Sok galibát és kellemetlenséget szerzett már a zárolás kérdése s éreztek is ennek súlyos következményeit vendéglőseink, egy a fővárosban, mint a vidéken. S mint lát, ott is törekedtek, hogy e törvénybe íktatott s rájuk nézve oly káros kihatását legalább némileg csökkentsek: mi okból is a városi hatóságokat, nem különben a minisztert ez iránt gyakran fölkeresték, hol kérvényben, hol pedig küldött-észélyre, a minek persze sohase — vagy ha lett is, csak igen kivételes és ritka esetben eredménye. Legutóbb, l. é. junius hó 1-én, mint tudósítók értesít bennünk, Komárom megyében ismét ez a randalet, de újabb megerősítéssel becsatoltat ki a vendéglősöknek, amelyben szigoruan utasítattam, hogy a vendéglői éttermek, sörözők és mulatóhelyek, esti 11 órakor — (tekintet nélkül az esetleg zsulot számu vendégekre) — zárassanak, s a kávéházaknak éjféli 1 óráig szabad csak nyitva lenni. Ellen eseten — a ki ezt tenni elmulasztaná — 50 firtól 200 firtig terjedő pénzbírsággal sújtatik. A vendéglősök, az amugy is igen kevés üzleti jövedelmüket veszélyeztető — ezen szigorusított randalet ellen petícióját éltek, ámdé haszaltan: kérelmükkel mindentűt elutasítva lettek így jártak legutóbb — mint levelezők értesít bennünk — a Tata-Tóvárosi vendéglősök és kávéosk is, a kiket kivánásigaikkal, az illetékes városi és megyei hatóság — a randaletnek szigoron beta rása iránt a felsőbb helyről jól utasítás folytán, sajnálatlaltal bár, de elutasított.

Az elítált tejhamisítók. Most már úgy látszik nemcsak a borhamisítók vannak csávában, hanem a tejhamisítók is. Ezeket és azokat is elítélik, ha rajta csipik olyas valamin, amit tenni a törvények értelmében szigoruan tiltva van. Az utóbbiak ugyan tudták, hogy a tejnek meghamisítása is tiltott dolog, azért mégis folytatták gyalagosan mesterségüket (ki tudja mióta már) megmérgezve, hamisítva azt, ami embereknek eléműl és táplálékul szolgál. Ép ezért is, mi igenénynek találjuk a rájuk kiszabott büntéret, s ha tőlünk függött volna, — az Isten se mentette volna meg őket az egy-két száz korona pénz- és a két-három napi áristomba csukástól. Egyébként a fővárosi közigazgatási bizottság, tej- és tejter-

mékek hamisításáért, a következőket ítélte el, *Rottenschein* Lajost, tejnek vizel való hamisításáért 20 koronára; *Nagy Pálnét* margarinnak vajként való árusításáért 40 koronára; *Sajkists Sándor*ét, tejföl hamisításáért 80 koronára; *Kovács József*ét tejföl hamisításáért 50 koronára; *Grács Gusztáv*ét romlott vajnak elárulásáért 30- és *Polónyi Jánost* tejnek vízzel való hamisításáért 15 koronára.

Pincéz a Barokért. A mi pincéz karunknak, dícséretre legyen mondva a sok réz tulajdonosai közt oly a tulajdonosoké, akik rendelkeznek, amelyek helyre megírighelyeztélte, bármely más művelt ipar-ostályhöz is, így néha oly cizáló (tehetség) egyének kerülnek ki közülük és foglalnak el előkelő pozíciókat a kiknek képességet még a művelt közönség is a legszebben méltányolja és ismeri el. Mindazonkívül, ami ami pincézéink egyik legszebb és nemesebb jellem vonását képezi az a szeretet, a melylyel előkelők vannak hazájuk iránt. Ez a szeretet legjobban s úgy, a hogy csak egy igaz honfi tudja szeretni a hont, s ezt nem is titkolják. Így ezek azok után még szabadság szeretőik is, s ezek természetes. Ez a körülmény adja aztán magyarázatát annak, hogy a burzsoázsiághoz költözéshez is a pincézékről hálaadózt, hogy a barokért nagyon, hogy a hírnek mennyire lett igazsá, s hogy pincézéink közül mennyien léptek be a burzsoázsiába? Egyről azonban hallottunk, annak idején, hogy a barokért küzd, a kiket Afrika, amely ténny hogy áll, bizonyított az alábbi sorok is a melyeket egy lapunknak s, a háborúban lévőknek is jó barátja küldött be hozánk, *Brassó* ismerősök, többek között így is fordították: "annak idején ami lapunk felkelt barokjáról" — *Kovács Gyula* kaptársam s jobartóm már ott érel hónapja, hogy *Brassó*ól Transzvaliába ment a burók szabadságáért küzdeni. Legutóbb *Mayer Lukács* seregében harcolt, s ugyan onnan már 2 levelet is kaptunk tőle. Ma már azonban 1 hónapja, hogy mit sem tudunk róla. Ez idő alatt nem tart a így, nem tartunk róla. A következő így is fordították, és t barátainkál szintén kívánjuk, hogy a szabadságharcz lelkes pincéz katonáját, mi haj se erje.

Mozgalom. A Magyarországi konyak gyárosok mozgalmazni óhajtának, hogy a jelenleg fennálló adózási rendszer megváltozzék. Ma ugyanis az adó, hektoliterenként 100 koronát tesz, melynek redukálását akaráják a kormánytól kérelmezni, minbe azonban az, tekintettel arra, hogy a konyak nem e féle közönséges napi ital, bujasan fog beleegyezni.

A sajtó-ípar Magyarországon Egy múlt év októberi számunkban, ezen címmel egy hosszabb közlemény jelent meg, amely azt a kérdést fejté ki és magyarázta meg bőven, hogy a sajtó ipar terén elmaradt Magyarországon, mely igen alkalmas volna, egy nagyszerű sajtó ipar megerősítésére. Ez jut eszünkbe, amidőn egy általunk tanulmányozott kimutatásból, amely arról szól, hogy egyes nemzetek mily mértékben fogyasztják, a más nemzetek által készült sajtókat, az derül ki, hogy az emberek az egész világon egyformák, s hogy nemcsak az asszonyokban, de a sajtókatban is azt szeretik, ami a másé. De ezen kimutatás egyszerűságná meggyűvással tölthet el bennünket, hogy emiatt nemcsak a magyar lapok panaszokdhatnak, hogy a hazai közönség külföldi sajtót fogyaszt, de kesereghetnek a világ összes lapjai, hogy a fogyasztók a honi termékeket

— kevés kivétellel — rendszeren mellőzik. Így Franciaországban, ahol elég jó sajtókat készítenek s ahonnan igen sok sajtót forgalmaznak ki külföldre, — az angol a hollandi és a svájci sajtókat szeretik. Angolország sajtóinak tudvalevőleg az egész világon nagy híre van, az angolok mégis nem kis melósággal kapkodnak a francia sajtó után, míg Hollandiában, a legjobb sajtók hazájában, az angol és francia sajtókat tartják jóak. Svájcban igen sok sajtót fogyasztanak s itt leginkább a svéd és norvégok által hamisított angol sajtót kedvelik. Ezeket az országoktól persze Magyarország sem különbözik semmiben, mintán nálunk is az idegen nevé, részben azonban itthon imitált sajtókat fogyasztanak. Miskülönb azonban, a sajtókészítés terén, mi meglehetősen hátra vagyunk maradva, ha csak azt nem számítjuk dícséretnek részünkért, hogy az utazatókat — s csupán csak ezeket — kitűnően tudjuk produkálni. Kivétel csak egy képez: a líptói turó, amely speciálitásunkból — s annyi a mennyi — meg kivételünk is van. A líptói turó tehát külföldön, ahol igen sokféle és jó sajtókat készítenek, lassan terjed de mégis terjed és ebből bizonyosra veteljük, hogy negyvenötven év múlva a nyugati piacon kedvelt csemege lesz: nem talán azért, hogy ez külön volna mint a többi, hanem mert mint idegen sajtó szerepel. Okuljunk tehát ebből, s legalább az itthon készült sajtó ha magunk nem is fogyasztjuk, — a külföld számára (?) — teremtjük meg a sajtó-ípar, Magyarországon.

Az elvezett kaptars. Londoni levelezők egy június 1-sői keltelett küldött tudósítájában, a következőket írja: — Körünknek egyik közsereteben álló tagja és volt k. ü. titkára ezelőtt 2 hónappal Southamtonba utazott, hogy ott részére egy megfelelő állást foglaljon. Megérkezése után egy lev. lapot intézett a körnek, a melyen, a megszólításon kívül csak annyi állt, hogy megérkezett és állás óhajt elfoglalni: Helyes, gondoltuk és kívántunk neki minél több szerencsét. S várjuk az újabb tudósítást. — Mint egy családó, aki egy hoztártartozónak elveszett hírelt hallja, körünk kimondatahatlan nehezett kellett érezni és komoly aggodalmak szaltak meg, amidőn a Southamtonba utazott kaptars két-három het, majd egy hónap elteltével sem adott életjelet magáról. A vezetőség sem tudott volna lenni. Hirtelenben eszébe jutott, hogy a Southamton bejelentő hivatalhoz fordul, és minden innen azt írták vissza, hogy illető nincs — tett közé az idevaló lapokban a most már elvesztettnek hitt kaptars vonatkozó több körző és kereső hirdetését, amelyek szintén eredménytelenek lettek. Meg csak egy remény sugár csillámlott föl: — hátha oda haza lesz, egy nem várt s közebbi körülmény folytán. Ez azonban nem nyugtatta meg; roppant nagy volt aggodalma. Már épen elakarta küldeni, a hazai lapok számára a megszövegezett közövési hirdetését, amikor egyszerre csak életjelet ad magáról az elvesztett-

nek hitt kaptars. De honnan? . . . Cape Tonenből, Dél-Afrikából tudatta a kör vezetőségét, hogy három hét múlva ismét itthon lesz. „Oly az a kötni való gezenus guz.” kiáltott örömmel egy vezetőségi tag, a ki már öregkönyveket írta most föltámadotról. Ez pedig a levelel végén szeretettel fődvölt minket, az O. P. E. elők vez. bizottságot az és összes magyar pincézereket . . . Es csak ugyan haza (Londonba) érkezett *Bayer Jenő* (mert ő volt az elvezett kaptars) a miről annál is inkább meggyőződött bárki, mert a lapunk egy más helyen közölt „Level külföldről”, ó maga személyes írta és küldte el hozzánk.

Óriási halak *Toboskba*, mint egy szibériai lapjángolja, egy akkora kecséget halásztak, amelynek sulya 207 orosz font (84—64 kgr.) volt. A kecsge orias a Tas folyó torkolatánál fogták, és — nem a venéglósoknak adták el — a Pétervári tudományos akademiának ajándékozták. Ugyancsak nem teg s szintén a Tas folyó torkolatánál fogtak egy másik óriási tet halat is, a melynek sulya 400 orosz font azaz 163.60 kgr. volt. Elképezhető, hogy ezen óriási halakból hány-hány porcico hal-paprikást lehetett volna kifizni.

Paprika gyárosaink figyelmébe. Mitán a hazai nem kevés paprika termelő és kereskedő között nekünk is vannak egy-két kitűnő ismerősünk, akik a paprikának tisztességes és nagyban forgalomba hozatálával közzéadásunknak igazán igen nagyot lendítettek, ezeknek figyelmét a következő érdeklőkben álló dologra hívjuk föl: — Romániában a paprikának egy jó ára van és itt a magyar paprika termelő és gyárosok (Kereskedők) egy nagyobb mennyiséget annál is inkább elhelyezhetének, mivel az ott használt macedonai paprika nagyon rossz minőségű, amelylyel a magyar paprikának igen könnyű szerezni lehet versenyezzel. Föl hát Gyáros és Termelő urak, a német paprika versenyre! . . .

BORÁSZAT PINCÉSZÉSEL.

A bor ismerete *)

— Az alkabrégekéről. —

Az alkabrézek között a *borálna* és *citromsavak* után, következik a csereny vagy csersav, (Tannin) mely fehér vagy sárgás, nem jecsedő, szagtalan, összehúzó, fanyar vagy porhanyó test, mely a vízen és borszesben oldadékonny, majd minden növényben találatik, van elég a szőlő hájában, magvában s különösen kocsonyában, de legtöbb a gubacsban. A borban annál több a csersav minél tovább áll a törkölyön erjedése közt. Ismét sok a vörös borban, mert az a törkölyön erjedő mustból származik: ha azonban valamely fehér borban is több csersav mutatkozik: azt nem a törkölyből, hanem a hordó fájából vette magába.

* Az Ujkor Lapoknak, a Május 29. évi 4. számában megjelent borközlemény folytatása.

A cersavnak nevezetes tulajdonsága amelyeket a borásznak s a jó vendéglőnek egyaránt ismerni kell, a következők: 1-ór a f-hérnyé testekkel egyesül s velők együtt leülepedik; 2-ór ha vasrészkkel bíró folyadékba jut, azt megfeketi. (Egy származik a tinta). Így történik sokszor a bornak megfeketése, ha pl. a bornak létező cersav érintkezésbe jön. 3-ór a cersav a festanyagokkal is egyesül, s azokkal lassan oldhatatlan anyagot képez, mi által a bor színére is befolyással van: azért világosodnak meg lassanként a fekete borok ha öregszenek; 4-er különös és figyelemre méltó sajátása pedig az, hogy összehúzó erejénél fogva a testek fölmozgását, rothadását akadályozza, minél fogva győgyerővel is bír.

A cersav meghatározását, hogy mennyi lehet egyik-másik bornak, szabatosan csak a vegyészektől tudjuk; nekünk elég megtudni, hogy van-e cersav valamely bornak? Ezt pedig könnyen megtudjuk, ha egy-két krajczáron vasgálicot varrunk, s abból egy-két borsónyi darabkát, föloldunk felpháromnyi vízben, amelyoldatból aztán a kémlendő bornak — pl. egy pohárban egy-két kanállyal beöntünk s a bort megrázzuk; ha kevés cersav van benne kissé, ha pedig több: a bor erősebben megfeketedik, mert a vas a cserennel egyesülve, fekete színt ad.

(Folyt. köv.)

KÖZHASZNÚ ÉS OKJAZÓ.

Köztisztaság.

A desinfektőröl.

Mainap, midőn a kifejelett közlekedési eszközök folytán a forgalom annyira nőtt, hogy mind több és több ember fordul meg egyes helyeken, igen nagy fontossággal bír a *köztisztaság*, a mit szem előtt tartani, különösen szakmánkban, nem tudunk eléggé hangsúlyozni. A tapasztalat arra tanít bennünket, hogy minél jobban mivelődünk, a kifejelett igények folytán, annál nagyobb vonzódást éreznünk oly helyek iránt, a melyeket a rend, tisztaság és esz tisztán kedveltek.

Közülk a leges-kegyebbnél, a tiszta törülköző és fényesen tartott evőeszközök, melyeknek kézhezvételénél, már az első benyomás folytán, mértéket szabunk és ítéletet formálunk a helyiség értékre: a melyet illetőleg nagy tekintettel kell arra lennünk, hogy a helyiség összessége megfeleljen a tisztaság követelményeinek. Ne szorítokozunk csak arra, hogy csupán a hatóság intézkedéseinek legyen megfelelő, mert azaz még nem tettünk eleget.

Fájdalom sok helyen tapasztaljuk, különösen nyári időben, hogy a hatóságí rendleteknek is csak annyiban vellek eleget tenni, hogy vesznek 20 filleret *Carbolt* és készen tartják arra az esetre, ha jön a közegészségügybizottság; máskülönb tisztálanság uralkodik minden sarokban, a mi is a

belépőnél első pillantásra visszatéztést gerjeszt.

Megfordulunk olykor olyan helyeken is, hol a bűz és szenny az embert rögtön távozásra indítja, vagyis a mely a művelt emberben a „nem jól érzézté” idézi elő; ez semmivel sem járul hozzá, hogy ott jól találjuk magunkat.

Az említettek kivül, sorra kerül az ivóporak tisztántartási kérdése, a melyre nézve sokan jöttek már abba a helyzetbe, hogy vagy maga mondia, vagy a szomszédjától hallja: „kérem ugyanezt a poharat”. A harmadik asztalnál egy törzsvendég ül és a saját s jelzett poharából iszik. Igen ám, de mit használ a külön pohár, ha mind ugyanev viztartó edényben lesznek mosva. Ha az ilyen öblítő viznek tartalmát ismernők, ez nem csak a fogyszatóra, de ránk nézve is nagyon nyugtalanító volna. Összekevert tisztaságos és beteg ember, s különösen oly helyen, hol vízvezeték nem áll rendelkezésre, e folyadékokban nagyon veszélyes társaság gyűlekszik egybe s a pohárba engedett veszedelmes nyáiban csirái lehetnek sok fertőző betegségeknek. Eppen azért a mily megnyugtató volna ez a tudat, hogy a pohár, a melyből isznak oly vízben volt öblítve, mely legalább is annyira tiszta, hogy egészségünknek meg nem árthat s ha ennek megfelelően volna kezele olykép, hogy abba a vízbe kerülő anyagot ártalmatlannak lennének téve fertőtlenítés által. Hogy mennyi baj és betegség terjesztésének vehetőnök eleget, azt most tárgyalni messzire vinne, de hogy egy kis figyelemmel ezeknek elejét vehetőnök — nagy meglepedésre szolgálja mindenkinek.

Tudvalevőleg a szerves anyagok, különösen a meleg évszakban könnyen rothadnak vagyis bomlanak, s ekkor szolgáztatják a legalkalmasabb helyet a levegőben foglalt csiráknak, hogy ezek kifejlődésükben elősegítsenek. Ezt megakadályozni csak úgy lehetne, ha a fennmeltített szerves képződményeket oly anyagokkal hozzuk össze, melyek elváltoztatják, úgy hogy nem bírnak többé életképességgel; s azzal ártalmatlanná vannak téve. Ezt az eljárást mondják *ferbilitásnak* v. *gysis desinfektiónak*. A legelső és legjobb fertőtlenítő szer mindenesetbe a tisztántartás, mert ha ez van, nem adunk alkalmat a baj képződéséhez. De mint hogy a körülmények olyanok, hogy elővigyázatból köteleességünk minden lehető megtenni; a sok szerből ismerkedjünk meg néhányval.

A közökzen fordul bor- és sörös poharak tisztántartását illeve öblítsük olyan vízben, a melybe egy-két csepp káliumhypermangan cseppentünk. Ezt kaphatjuk drognerakban, vagy gyógyszerárban kevés pénzért, s belőle 5 grammot $\frac{1}{2}$ liter vízben föloldunk s ebből a mosóedény nagyságához képest, néhány cseppet ejtünk a vízbe. Ezen vagyület szétrosszolja aztán a szerves testeket, úgy a nyálát is, mely az ivóporakhoz tapad s a mely szintén igen sok betegség csiráit tartalmazhatja.

Hogy ezen eljárás iránt érdeklők magunk előtt láthassuk az előbb mondatok igazságát, erről a következőleg győződhethetünk meg. Vegyünk két tiszta poharat s ezeket töltítsük tele, egyiket tiszta vízzel, a másikat pedig abból a vízből, melyekben a használt ivóporak mosottak. Most mind-egyik pohárba az említett oldatból egy-két cseppet ejtünk s míg tiszta víz a szép színet megtartja, a szennyes víz barna lesz, és állása közben barna csapadék ülepszik le az edény fenekére. Ha most tesszem fel ezt a vizet, az üledéktől alkalmas módon elválasztanók, azt látnánk, hogy az előbbi tünemény már nem állna be, s most már egy csepp hypermangan a folyadékot élénk rózsaszínre vagy kékre festené, minthogy a folyadékokban volt szerves testet szétrosszolták, a víz tiszta lett. *Magától értetődik, hogy e szer alkalmazásánál a poharak ezután is tiszta vízben öblendik.*

Sok ember elővigyázatból és féltésből nem meg koreszban és kávéházban inni, félve, hogy oly pohárhoz jut, melyből előtte ivott valaki. Kinek baja lehetett. Ezek megnyugtatótára a helyiségekben függesszünk ki táblát, hogy: „az ivóporakban tiszta, fertőtlenített vízből mosatunk”. Sokan, kik felénkségből nem járnak a vendéglőbe, szivesen forják tenni ezt aztán, a mikor már féltelmük okozója eltűnt.

Ez volna a folyadéknál használatos fertőtlenítés. De nagy szükség és észszerű ezt a levegőre alkalmazni. Mi módja van ennek? Ismét az első szer, a *tisztántartás és jó szellőztetés*. De erről máskor.

Jó eczet.

Az utóbbi időben több élelmes külföldi cég elarástotta a hazai fűszer és csemegekereskedőket „*Vinacet acetessencia*” és egyéb címek alatt, állítólag olcsó eczet előállítására alkalmas essenciákkal. No hát ez nem újás és nincs is rá szükség, hogy a t. eczet-fogyasztó olvasóink, ezt a drágított portékát szerezzék be, a mikor ugyanehez olcsóbban is lehet jutni. Drogeriában, vagy nagyobb fűszerkereskedésben mindenütt kapható tiszta eczetsav, a melynek kilója 1 kor. 60 fill. Minthogy ez 80%-os, a jó eczet pedig 8%-os, tehát 1 kilóból kaphatunk 100 liter közönséges eczetet. De ha jó erőset a kereskedésben előforulók eczetsavannak megfelelő akarnak, ekkor 1 liter vízbe a tiszta savból 2 dekánt adunk. Legcélzesebb azonban egy 20 grammos üveget kérti s ezt megtöltve tiszta eczetsavval és 1 liter vízzel keverve megvan a jó eczet. Ez vizitista, de ha sárgán akarjuk, egy kis czukrot égetünk s ezzel festjük meg a vizet, mielőtt az eczetsavat hozzá adjuk.

Hasznos tyukszemirtő.

Vegyünk tiszta eczetsavat, a melyről fentebb tettünk említést és abból egy darabka fával, vagy egy kis ecsettel (lehet toll is) kenjük be a tyukszemet, a melyen azt néhány percig

kagyjuk, ezután a körömmel a vastag bord szépen lekaparjuk. Csak vigyázni kell, hogy a sav egészséges bőrt ne érjen. Ezt néhányszor ismételve a ryk-szemtől teljesen meg lehet szabadulni. Ezzel írtjuk ki a tyukszemet, a híres tyukszemoperatórok is.

ÜZETSZ JÖREINK.

Helyváltozások.

Lapunk levelezői és tudósítói közé újabban belépett *Takáts József* kártársunk Tatavárosból és *Klein Ernő* a volt és lenő derek munkatársunk N.-váradról. A mindő lapunk munkás gárdájának ezen két új tagját a legszívesebben üdvözlöjük, egyuttal felkérjük lapunknak összes t. levelezőit és tudósítóit, hogy a tudósításokat lehet-egyetlen pontosan s a lap zárta előtt szíveskedjenek beküldeni. Lapzártat minden pénteken reggeli 9 órákor van.

A „Belvárosi kávéház” azt mint a mult számunkban megírtuk, kiváló szak-társ és lapunk ba-átja *Steuer Sándor* ur legújabb a *New-York* kávéház tulajdonosa vette át. akinek a jelenleg Budapestben legszebb kávéházában nemcsak a fényesskáprázatos szép berendezést lehet megállami, hanem egy az ezen pártán szép üzlethez méltóan, egy oly pinczéri gardát lehet ítélni, a melyre a derek tulajdonos méltán büszké lehet. A belvárosi kávéházban alkalmazásba levő kártársakat *Hoch Lajos* derek barátunk változta össze a fővárosi legelső üzletekből. Elmordhatjuk tehát hogy a Belvárosi kávéházban változatott pinczerei vannak: s ezek élén áll *Hoch Lajos* pinczér, a ki nem csak derek főnökének, hanem a közönség bizalmát is teljesen bírja. Az éjjeli fop állást *Kohn Pál* kártársunk, a Kossuth Lajos-utcai belv. udvari kávéházban, 4 éven át volt derek pinczére volt állt. Az erkevény a fizetőpinczéri állást, *Füssler Arpád* nyerte el. Segédpinczereknek (fel-szolgálók) alkalmazva lettek: *Leid Károly*, — *Loce Gyula*, — *Felix Adolf*, — *Gyömörey István*, — *Hétszín József* és *Makko Rezső*. — A tekeóri állást *Frendl Lajos* foglalta el, míg czukri-az *Prindl Ede* lett.

Uj vendéglo. Moser Sándor kitűnő vendéglo szakrtársnak, a körömdi jó hírű söcházi vendéglo nek hosszú időn át volt közkedvelt tulajdonosa. Szabathelyen, a Közégsz. utcában épült saját házában f. h. 7-én egy szépen berendezett vendéglo nyitott. Üdvözlöztünk.

Sórcsarnok átétel. *Hirsch Ignác* Pápai, a Deák-Ferenc utcában lévő régi jó hírnevű *Bárdny sörözőt*, a közismert *Rumpold András*ót f. hó elején vette át.

Robbanás által halál a kocsmában. Szobozón folyó hó 4-én éjjel nagy szerencsétlenség történt. *Lichtman* Herman korszmáros, mikor az üzletet bezárta, alig 20 éves feleségével, a sötétben a spirítuszpaló összerúgóttogve pálmát akart csinálni, miközben a lámpát nagyon közel tartották a tőltő edényhez, s ez által a spirítusz meggyu-

ladt. A robbanásra *Lichtman*éknak eszméletüket veszítették úgy, hogy még a hordó csapját is nyitva felejtették. Csak akkor akartak menekülni, mikor már ruhájuk is ég-tt, azonban a zárt ajtón nem tudtak egy könnyen kijutni. Eközben egymás robbajszertü dörménés hallatszott mire a padlás, falazat és butorok összerokkadtak és az egész ház lángban állott. A tűzet aztán nemcsak eloltották, de a fiatal házaspár életben nem tudták kimenteni, ok a robbanás áldozatai lettek.

Vendéglo nyitása. *Smiall Ferenc*, *Maros-Vásárhelyen* a főtéren egy a mai kor igényeinek megfelelő elegáns berendezésű vendéglo nyitott. Sok szerencsés!

A Kolozsvári uj vigadó. A kolozsvári városi tanács nem rég pályázatot hirdetett az új vigadó felépítésére névett. Mintán azonban a pályázat határideje már lejárt s még nem jelentkezett senki, s mitután a város pénzügyi viszonyai nem engedik, hogy saját költségén emeljen egy ily nagy-szabású épületet; a tanácsnak az a terve, hogy a régi vizarót át alakítsák; amivel is egy szűkebb körű bizottság van megbízva.

Halál a kávéházban. Karánbesében a központi kávéházban igazlams eset történt. *Guth Lipót* pinczér amint az asztalok körül járt, egyszerre csak megtörtört és végig esett a padozaton. Mire orvost hoztak e szerencsétlen kártárs már kiszვენvedt.

Helyváltozások. *Tinyi Lajos* Bpsten az Erzsébet szálló éttermé és szobáit, állását tölti be. *Schiff Frigyes*, a szobnoki O. P. E. mozg. bizotts. néztársnoka, a szobnoki p. udvari, *Müller* és *Westher* urak vendéglojnek I. II. osztály fop. állását vette át. — *Ambros István* és *Ambros József* Buziáson a *Loydold* étterem és kávéház fop. állását foglalták el. — *Derraris Mátyás* barátunk Temesvárt az Arany oroszán vendéglo fop. állását foglalta el. — *Pálfi Vilmos*, Brassóban a p. udvari vendégloben élt állását tölti be. — *Loschy Vilmos* Erzsébetvároson a *Fakarek* szálló kávéház fop. állását foglalta el. *Czigler Sándor* kolozsvárt a *Newyork* szálló szobapinczéri állását nyerte el. *Be-recsky Imre* a fővárosi hűvösvölgyi *Hol-pach-vendéglo* fop. állását foglalta el. *Uyanviti Blossy István* mint étl. működik. *Sonts F. rosz* Vasváriban az *Erzsébet* királyné szálló fop. állását foglalta el.

CSARNOK.

Lapunk ezen teljesen új rovatainak vezetésével *Mónka Tamás* urat, az *Ujri utca*zó kis nyitárak szerkesztőjét s lapunk ismert és kedélyes dolgozó társát bírtuk meg, a ki ismét a közönségünkért a felelőseget viselni tartzik. (A szerkesztőset).

A „Csarnok” olvasóihöz!

A *Csarnok*-nak lenő t. olvasó közönségét én is értesítem, hogy ezen rovataink vezetésén a mai napon átvettem. A midőn ezen nem könnyű (mert felelőséggel jár) teendőnek teljesítését akként ohajtom, hogy a tisztelet szerkesztőség megelégedését és a közettséget t. olvasóim részéről is megnyerjem, ugyancsak a t. olvasóknak jó indulatára támaszkodva kezdem meg ezennel, ezen új pályafutásomat. (*Mónka Tamás*)

Hoch Lajos

(Gyömörey)

Igen nagy örömeimre szolgál (s egy hízem másoknál is) hogy a csarnok olvasóival, elsősorban is az en régi jó ismerősömet s az *Ujkor-Lapok* jó barátját, ismertetethem meg. *Hoch Lajos* ur, kiváló szakrtársunk erre, s különösen rá szolgál, azon nyomon okálj fogja, hogy hának szék-fővárosa Budapest, ez és a jövő időszert is legszebb kávéházának, első főpinczéri állását tölti be. A melyre is érdemesít őt az a kitűnő szak-képessége, amelyre szert tett a hosszú időn át, különböző és mind előkelő üzletekben elfoglalt állásai folytán.

Hoch Lajos a 70-as évek elején Nagy-közönség a közismert s nagy hírnevet örvendő *Knozer Frigyes*né kezébe meg pinczéri pályáját, a honnan *Kapostvára* a híres *Korona* szállóháza került. Mután itt hosszabb időt töltött, innen *Eszreke* a központi (Central) szállóháza, majd innét elkertve, Mikolozon a *Grandszálló* főpinczéri állását nyerte el. Innen honamozog idő után *Szekecsy* barátunk ment a hol a *Budás* étterem főpinczéri állását — majd pedig innen elkertve a kolozsvári *New-York* nagy szálló fop. állását vette át. Innen került csak *Szegele*, a hol a híres *Tisa* szállóban működött ismét tovább két éven, mint főpinczér. *Szegele*ről távozása után *Gyórit* az akkor nyílt fényes kistulaj kávéház főpinczéri állását vette át, mely állását még tavall hagyta oda és került fel újra *Bpstenre*, hogy a *New-York* kávéház fop. állását átvegye. Itt volt azután mindaddig, míg kiváló főnöke *Steuer Sándor* ur, üzletet el nem adta, s a hol t. barátunkban fellismerve a kitűnő szak-képességet nemcsak, az átvenő leg-szebb „belvárosi kávéház” fop. állását, hanem a kávéházban alkalmazandó pinczéri kar szervezésére is őt bízták meg, mely megbízatásnak, hogy mint felelt meg, igazolja a lap más helyen megjelent mind meg anyi kitűnő szak-képesség névsora... (Ki-tűnő barátunktól és kártársunktól f. állás mellesleg meg boldog csalácapa is) azon szívesen kijelentésemmel válok meg, hogy az eddig bejárt s szép lejegyzetett pályájan, a vesztebekeket és jobbakat jószolom neki.

Paczolay János

(vendéglo) és

Korbusz Gy. Lajos

(fopinczér.)

Messez vannak ide, *Gyertyánigyet*en a vadregényes Máramarosban, a hova mire érnék megjelenik megegyez az *Ujkor-Lapok*; miert is fenti szaktársainról az elmondandókat, a jövő számban folytatom.

JNEN — ONNAN.

Nincs szeretöm. . . .

Róu szállt a gyász, a hó
Fújle,
S bis szírem keserrel
Lelt tele.

Mert azt mondta, mert azt
Mondta ő—
Nem szeretlek tégel,
Kis bohó! . . .

Mért? — kerdeztem s mond a
Szép leány:
Hadd maradjon köztünk!
Es talány . . .

S diálet és sants
Köztelen:

Mert nem szeretlek
Sohansen! . . .

Am ha egy em lyánykóm,
Égy evel!
Szíveben utóind
Bó errel . . .

*S ugy sivatlak sok sok
Éjszakán,
Mint te rajtam necetsz —
Scp habóm . . .*

*Nimes szeretón, arca
S his csayok . . .*

*Szajnyok meg scp tyany
Angyalok!
Es tucetek . . . és ha
Tetszik ó . . .*

*Cimem megmondja —
A kiadó.*

Kis-Kürtös

Szálloda a tengeren.

Arbake mely-gyorki milliomosnak az az ötlete támadt, hogy egyik hajóját szállóváda alakítja át. Ezen a gőzösön egyesítve lesznek a magányacht és előkelő szálloda minden kellenetes-egei. E szelna a gőzösbe, mely odáig New-York és Havre közt mint kereskedelmi hajó kikötelezett hetvenöt igen elegáns kabin építettek, melveken 150 vendég talált helyet. Az uszó szálloda, mely egész nap a new-yorki kikötőben horogonyoz, este kinyeri a tengerbe és egész éjen át ott marad és így vendégei a hűvös tengeri levegőt élvezhetik. Reggel, amikor az üzleti órák megkezdődnek, a hajó megint bemegy a kikötőbe, hogy vendégeit, kiknek a városban van dolguk, partra szállítsa. A vendégek kenyelméről a hajón minden képzelhető módon gondoskodtak. Az egész felső fedelzetet sétányokra változtatták át, kellemelen időben pedig nagy elegáns termek állanak a vendégek rendelkezésére. Különös gondot fordítottak a konyhára, s arra is, hogy a vendégek a kirándulási kényelmét is megelvé legyenek; kivéve, hogy a hajó vendégeivel minden vasárnap nagyobb kirándulást tesz. Az arak nem drágák, egy dollárért már kenyelmes éjjeli szállást lehet kapni. Csak egy a baj, — hogy az uszó szálloda vendégei semmiféle szeszre italt nem ihatnak, mert a hajó gazdája, — mint az *Ujkor-Lapok*-a O. P. E. mozgalmának — ugyó az ottani mértékleteségi mozgalomnak egyik előharcosa, mint ilyen a szeszre italok kimerését a tengeren, — szigorúan betiltotta.

A VÉN FOGADÓ

Botoz regénye.

Bándori Péter talán még sohasem haragudott meg életében egy, mint most Szerette volna kikeríteni a három rajkó nyakát. De még sem tette ezt, hanem a helyett kapta ujnyíj vastag mogyorófa páleza botját, és azzal az elsőnk-mezitelen hátujára, egy istenes húzott. „Júééé” „jüü” „ju-ju, — sivított föl mind a három poronyt és jagajta, sebesen iromdottak vissza felé, az erdőnek.

A komisz paróká szokatlan rivitására, csak hamar népes lett a bakonyi erdőnek, az a kiskenderes felé néző sarka. Emberek, asszonyok, legények és leányok gyülekeztek ott, allig egy minutum alatt. „Mi á báija a rajkóknak” — mondta a dáde, akinek azonban csak hamar elébe furakodtak a piros, de vásott katricnások s két három föl kifejtelt síheder, majd megint más három-négy czigány legény, meg a vajda. Ezek mingyárt tudták abajnak okát. A gyerekek ugyanis a hátsó felükön tartották a kezüket; tehát ha nem a menykő verte őket, akkor Isten

nocse! ugy igaz, hogy más valaki. A nem igen messze járó Bándori, pláne a bottal, — mikor megpillantották; tisztába voltak mindennel. Azért is nem igen soká töbaváltak és tanakodtak, hanem azonnal, rögvest és hirtelenében kimondták a verdiket. Mely szerint: „Ázt a zsvány gázsembert, ágyon kell verni.” — Ágyon, ágyon, mint egy málcást, hogy sákadjon rá a feld hogy nyelje el ázs ég — kiáltá hirtelen ö-zsivessza cserelve az ég és a feld szavakat, a dáde, a harmadik lurkó apja. S a három, azaz, hat, majdnem öles termetői és széles vállas czigány legény — mindegyik kezében löcsvas-tagságu doronggal, már el is indult, azaz vátgotott, a már megint futó-zsereve és énekelve, ballagó Bándori után. Pedig, a vajda, nagy bölcsen mérsékelnli igyekezett a dühönöket, mondván mely meggyözdössel: — „Isem még egyik rajkó se nem deglett meg!” De — mint látjuk is, a böles vajdára ki se hederített. Le hurrogták, lesza-vazták. A tömeg, a státiális itelke-zésnek állott partjára.

Bándori meg már teljesen el is felejtette, az előbi kalózkod. Ment vi-dám és dalolva, közben-közben jött-mulatra az előtte ugráló bubos pity-reken. (Lám az Istenek ez a három teremtménye, mily nagyszerűen össze került: — a két bubos Bándorin, ez meg a bubosokon mulatott!) Éppen már megint hívni akarta azokat s már felé-ük is ítegetett a mikor — pszt! — ki kopog? — mi kopog? . . . egyszerre csak láb dobajt és futva illegest hall, a háta mögött. Hátra teküített. Alig 10 lépésnyire volt a hat czigány legény. Dorongjaikat már előre fölemelték, mind a hat, hogy azután majd csak egyszerre csapjanak le velek. Bándori megértette a dolgot s át látta a helyzet veszedel-mesen komoly voltát, miért is — hirtelen megállt, dolmányába nyult és onnan mosolygva vonta elő túllött pisztolyát. A czigányokra fogta s dürr! . . . a levegőbe süttötte el . . .

Kémséges Isten! . . . mi ez?! — Ég szakadás, földindulás, szaladj te is pajtás, szaladj te pajtás, szaladj te is pajtás! — ázs irgalmat!!! Sa hat fele szaladt, míg a másik fele, a három; hasra csapta magát, miközben kilomé-nyreire röpltek kezükből, ázs ágyon ússze szánt dorongok. Azt hitték meg vannak halva.

Bándori Péter a mint nagyot ne-vette nézte végig s ismét végig a — gondolták hogy meghaltak — czigány le-gényeket, valami — valami . . . jutott az eszébe. Hogy mi? Ezen még na-gyobbat s jobban nevetett, mint az előbb, a holtan fekvő czigányok láttán, a kik szentül azt hitték, hogy meg vannak halva. A bolondok! . . . Persze, hogy többször is derűre fakasztották Pétert, Bándori: . . .

De! — mi is jutott ennek eszébe. „Hopp!” — mondta — megvan” — És amig ezt ugy ott hamarosan elgondolta, egy szben pillantás alatt villant föl azgyában: „A három paprika piros ru-dás úrók szent.” — „Az éjjeli harang-

szó” és a küldetésével reá bizott mász ügyből eredő, — „Hajnali lakodalom”, „Ha-hó-ha-ha!” — De pompásan fog mind ez sikerülni — kiáltott szászor egy-másután átérett örömmel Bándori. És — de rögtön komolylyá lett, a mint a czigányokra nézett. Félt, hogy föl tá-madnak . . .

. . . a menybe az égbé vagy a menyországba! . . .

De azért egy kissé elgondolkozott. Nem volt teljesen mind az eszébe, a mint most tenni akart. Megdondolta te-lát előbb es várt, míg az eszébe jön. S eszébe jött.

Miután egy kettőt igazított magán s ha ki most látná akár szent Péternek gondolná őt, úgy nézett ki — lassn, alig neszt hallatva ment a három czigányhoz s csak, mikor már szépen egymás mellé temette ott az uton őket, fogta meg egyszerre (tudja az ég hogyan?) mind a három czigány legényt vállnál fogva és rázza meg őket irgalmatlanul. Azok pedig miutha a lapos (?) kezénél képes venni, (pompás verőfényes napos idő volt) nagy kinnal nygvé, csak alig ért-hetően föhászodtak: „Jáj urám Iste-nem, hol vágyunk, a menybe ázs égbé vagy, a menyországba?”

Folytatása köv.

Szerkesztői üzenetek.

Sch. F. Szolnok. Köszönjük a tévedés kikerülése végett szives értesítést. Amire különben — persze, hogy mi is gondoltunk, Szivesly gratulatiánk a változashoz!

S. J. Szeged. Az údv. kivanatokkal igen szives örömmel vettük. Köszönjük s viszont búvárvölgy!

M. e. B. . . adony. T. kartársunk azt kérdezi, hogy miért van az, hogy a főváros-ban a szállódekok, vendégfogók és korcsma-rosok, és kávéosok miért másznak egy, mint a vidéken; vagyis miért képeznek itt külön testületeket, mint p. o. *vendégfogók partársu-lata pincéregylet és kávéosokké bore?* — Hát t, kartársunk ezt a nem valami könnyő ké-rdést, épen úgy föladata volna akár *Gleb Frigyes* akár *Gandol János* esetleg *Simon Dó* szállóde és vendégfogószaknak, akik egyszermint kávéosok is, a mint ilyenek ta-lán jobban is megtudnák oldani a kérdés bo-nyodalomát. De azért mi is megfogunk fe-leadni valahogyan — (társuké miatti) a jövő szamunkban. Addig is kívánjuk, hogy boldog nyaralásában biológus éreze magát.

D. M. Temesvár. Lev. J. 355. level meg-yes lapok mentek. Szives Csár!

K. E. Nagyvárad. A cökkes paksumata, a levél megüött szerencsésen, de 9 után. A miénk is megy.

Kiadóhivatai üzenetek.

Előzetekhez. Azon t. előzetőinket akiknek előzetesük a lapunk július 8-ik szmát megelőző időben vált meg esze-kessé, értesítjük, hogy az előzetesü idét-temet nem a beküldés, illette a régi lejár-tatód, hanem a júli. 8-ikkal megnyelőd számitva kezdjük.

T. J. Tóváros. A küldött előzetési díj-ját 6 kor. közzémettel vettük a júli. 8-ikkal együdtől, december utoljái jegyzettük. — **K. E. Nagyvárad.** A hirdást közzémettel a z. ér-kező öszeget a július szeptemberi ár-nyegyre írjuk.

A vendéglősök, kávéosk és Pinczér urak figyelmébe!!!

MELCHER ÉS NÉMETH

utódai

HORÁGSEK ÉS HESZ

férfi szabók

Budapest, II. ker., Fő-utca 17. sz.

MÜLLER KÁROLY

KÖNYVNYOMDA

Budapest, II., Fhg. Albrecht-út 3—5.

Elvállal e szakmába vágó mindenféle nyomtatványok a legutánjóságos árakon.

Pály-féle rózsapaprika.

Egy próbarendelés elégséges, egy habár jóval drágább a többi paprikánál, mégis azt használjuk.

— Szép színű nem erős —

Mintát, árjegyzéket bérmentve küld

Pály-féle cs. és kir. szab. paprikagyár
SZEGEDEN.

KIS HIRDETÉSEK.

Ezen rovatban minden egyszeri szó belkötése 4, vastagabb betűkből 8 fillérbe kerül. A kis hirdetések díja előre fizetendő. Jelenige alatti címek nem közölhetnek. Felvilágosítást ad, és ajánlatokat továbbít a kiadóhivatal. Irásbeli válaszokhoz 10 fill. levélbélyeg mellékelendő.

Czímzár.

Vendéglők, kávéházak, és szárazkózhelyek utmutatója.

(Ezen rovatban minden cím egyszeri közlése 30 fill. kerül.)

BUDAPEST.

Arany-bika vendéglő (Tóth József) Lónyay-utca

Hazám kávéház (Pollák Sándor) József-körút sarkán.

Karikás Lajos vendéglője Magyar-utca.

Munkácsy kávéház Kerepesi-út Luther-udvar.

Németh János vendéglője József-körút.

Gentry kávéház (Molnár János) Magyar-utca.

Németh Lajos vendéglője Népszínház és Német-u. sarkán.

Leheti István vendéglője Dohány-utca 4.

Miskits M. vendéglője Kerepesi-út 12.

Keresetnek.

Felkérletnek azon t. kartársak, akik az alanti címekről tudomással bírnak, hogy a keresett cím megnevezésével, a címet kereső kartársakat egy lev. lapon értesíteni sziveskedjenek. — Keresetnek. *Lusztig* Vilmos főpinczér (Ungvár, Korona szálló) által, *Fiedler* Gyula éthördő, és *Czenger* Béla (Herkulesfürdő cursalon) ált. *Lusztig* Gy. fóp.

Vendéglő és szálloda bérbeadása!

Egy leem élénk forgalmu, nagy környékbeli híró vidéki városban (megegy székely), a hol eddigelő csak egy szálloda áll fenn, jelenleg egy vendéglővel egybekötött szálloda épül, melyet tulajdonosa — szakismeret híjaz — bérbe adni óhajt. Cím: *Máttházy* Sándor vendéglő (Ungvár.)

Szabadalmi szám 16794.

Beck Károly

ujjonnan feltalált és szabadalmazott

első ablak-szellőztető

Alkalmazhatók szögletes és félkörű ablakokra. Egészség szempontjából igen ajánlhatók, mert a legnagyobb helyiséget is léghezum nélkül szellőztetik. Bárkitől könnyen felhelyezhetők. Kiköltözés alkalmával anélkül, hogy a fa, vagy fal rongálódne könnyen levehetők.

Kávéházak, vendéglők, iskolák

és magánlakásokra nélkülözhetetlenek!

Áruk 3 forint 80 krajczártól 6 fnt 50 krajczárig.

Képvisele: Eble Lajos által, VI., Révay-utca 24.

Vidéki megrendelések gyors teljesíttetének.

Tisztelettel

Beck Károly lakatos-mester.

Budapest, VIII., József-utca 28.

Kávéosk és vendéglősök b. figyelmébe!

Bútor, paszomány és bútorzsinór, függönykikötők, bojtok, rojtok és mindennemű decoratió-czikket készit nagyban és kicsinybeni elárusításra

BARUCH IGNÁCZ

BUDAPEST,

VIII. ker., Aggteleki-utca 18.

KRIEGLER FERENCZ FIA

borigynöksége (alapított 1879) a vendéglős uraknak, mint régi megbizható cég

valódi tiszta moóri borok bevásárlására ajánkozik. A cég régi hire teljes megbizhatósága mellett szól.

KRIEGLER SÁNDOR,

bor ellenőrző-bizottsági tag, városi képviselő

MOOR, FEJER-MEGYE.

Hirdetések felvétetnek az „Ujkor-Lapok” kiadóhivatalában. Budapest, II. ker., Fhg. Albrecht-út. 8.